

El barri per una finestra

Fins ben entrats els vint-i-cinc, la retina va anar enregistrant amb detall el que avui és una de les imatges més personals del barri de mar. Una visió encotillada per l'enquadrament de la petita finestra de persiana de fusta que hi havia a la meva habitació de la casa familiar de la rambla i que donava al pati interior que, com tantes altres coses, es feia petit a mida que jo em feia gran. Una precisa alineació de coordenades em permetia de veure privilegiadament –entre el retallable d'edificis que s'arregleraven al carrer Llibertat– el rellotge del campanar de l'església de mar. Aquesta permeabilitat visual tenia un paral·lel acústic en el repicar de les campanes que ofegaven el tímida piular de pardals, pits-roigs i alguna merla que pasturaven pel mosaic de jardins. Aleshores, encara no hi corrien les garses. L'escenari el limitaven la xemeneia de cal Roset per la banda de muntanya i els modestos habitatges del carrer nou a estribord. El dinamisme de la postal el posaven les veïnes que a tothora estenien roba, jubilats ajaguts que treien herba d'uns hortets reconvertits en jardins sense gaire traça, i el trafegar de gats famolencs que ensumaven la ració solidària de peix. Aquella mena de rusc de composició caòtica que projectaven els pisos del carrer nou oferien un reflex precís de la sociologia del barri, a semblança d'aquella singular “Rue 13 del Percebe” dels tebeos de infantesa. Mariners i xarxaires, pagesos i proletaris, pinxos de barri i busca-raons, jubilats i culs de cafè, i tot un seguit de persones, a moltes de les quals el temps convertiria en personatges. Escenes quotidianes, discussions familiars, ràdio-cassets a tota marxa, converses de celobert, olors i pudors, i un seguit de renoms –més que no pas noms– que han quedat retinguts al disc dur. Tot plegat tenia un regust autèntic de barri. Sempre orientat a llevant, perquè a l'altra banda de rambla la Pirelli

n'amputava altres possibilitats. Era el meu barri, i potser encara ho és, perquè mai he tingut la sensació de tenir-ne cap altre. Ara, als extrems d'una Geltrú en expansió, encara m'arriben els estímuls sensorials d'un record fresc sense data de caducitat. Allà, a la vesprada, m'acompanyen els llampecs insolents de la "farola" i, sovint, –i si el vent dóna un cop de mà– el toc de les campanes de baix-a-mar. Llums i sons carregats de suggeriments íntims d'un espai i d'un temps. Podria evocar moltes altres vivències i imatges, però aquesta, la de la finestra, és meva i de ningú més.

Albert Tubau

(Article publicat el març de 2003 al recull commemoratiu dels 150 anys de la primera pedra de l'església de Mar)